

Vóór het schoolreisje

1. Wat zijn sprookjes?

Er was eens... een sprookje

U vraagt de kinderen welke sprookjes ze allemaal kennen. Noem eens een paar voorbeelden? (Mogelijke antwoorden: Roodkapje, Doornroosje, Hans en Grietje, de Rode Schoentjes, Sneeuwwitje, Klein Duimpje, de Wolf en de zeven Geitjes, Assepoester, het Meisje met de Zwavelstokjes, de Kikkerkoning, de Chinese Nachtegaal, Tafeltje dek je, Zwaan kleef aan...)

Sprookjes werden doorverteld

Sprookjes zijn verzonden verhalen. Sprookjes waren vroeger niet bestemd voor kinderen. Vaak waren sprookjes bedoeld om iets uit te leggen of iets engs te bespreken.

Vroeger geloofden de mensen ook echt in sprookjes. Ze geloofden in heksen en feeën, kabouters en trollen. En wolven, daar waren ze heel bang voor! Vroeger liepen er dan ook gewoon wolven door het bos. Het gebeurde vroeger ook dat ouders hun kinderen achter lieten, omdat ze niet genoeg te eten hadden. Een sprookje als Klein Duimpje, waar de vader de kinderen achterlaat in het bos, dat gebeurde dus echt.

Van de heel oude sprookjes weten we niet wie ze bedacht hebben. Dat is ook logisch, want sprookjes werden vaak doorverteld. Onder het werk bijvoorbeeld. Of in de herberg. En natuurlijk vertelde oma haar dochter sprookjes en deze dochter vertelde ze dan weer door aan háár kinderen.

Veranderende sprookjes

Daarom bestaan er van één sprookje allemaal verschillende variaties. Want je weet hoe dat gaat als iemand iets dóórvertelt. De ene verteller van een sprookje laat bijvoorbeeld iets weg, de ander verzint er gewoon iets bij. Daarom zijn sprookjes door de eeuwen heen ook steeds veranderd.

Lessuggestie: fluisterspelletje

Ter illustratie hoe iets kan veranderen als je het doorvertelt: een fluisterspelletje. U fluistert een kind een woord in het oor, bijvoorbeeld: spinnenwiel. Het kind fluistert dit door naar de buurman of buurvrouw. Eens zien wat er uitkomt aan het eind van de rij.

Soorten sprookjes

Behalve sprookjes heb je ook verhalen waar dieren in spelen. Dat zijn fabels. Een voorbeeld hiervan is: De Vos en de Raaf. Misschien hebben jullie wel eens “De Fabeltjeskrant” gezien op TV? Er bestaan ook oosterse sprookjes, uit de oosterse sprookjesserie Duizend-en-één-Nacht, zoals bijvoorbeeld Vogel Rok en de Vliegende Fakir. [Lees hier het sprookje van de Vliegende Fakir.](#)

Een sprookje is een wonderverhaal

Het wonderlijke en toverachtige speelt in een sprookje een grote rol, zonder dat dit wonderlijk of vreemd is. Integendeel! Iedereen vindt het de gewoonste zaak van de wereld dat Ezeltje Streck je munten poept! In een sprookje spelen mensen, dieren, heksen, feeën, reuzen en kabouters gewoon door elkaar. Ze leven allemaal in dezelfde wereld. Een heks, fee of reus is voor de held of heldin van het sprookje niets bijzonders, nee zelfs doodgewoon!

Alles kan in een sprookje

Alles kan in een sprookje: het arme weesmeisje trouwt met een prins, en de arme houthakker trouwt net zo makkelijk met een prinses.

2. Lessuggesties

Kringgesprek:

- * Welke sprookjes vind je het mooist?
- * Welke vind je eng?
- * Wie heeft er een sprookjesboek?
- * Welk sprookjesfiguur zou jij willen zijn? (Bijvoorbeeld, Sneeuwwitje, een elfje uit Droomvlucht, de prins uit Doornroosje, Hans of Grietje, De fee uit Assepoester, Roodkapje...)

Lees dan een sprookje voor en stel de kinderen na afloop een paar vragen:

- * Wat vond je leuk aan het sprookje?
- * Vond je het een verdrietig of vrolijk sprookje?
- * Wie vond je aardig in het sprookje?
- * Gebeurden er gekke dingen in het sprookje?

Laat vier kinderen dan om de beurt het sprookje navertellen.

- * Vraag of de kinderen wel eens in de Efteling zijn geweest.
- * Zo ja, welke sprookjes zijn er in de Efteling?

(Sprookjes uit de Efteling zijn: De Indische Waterlelies, De Vliegende Fakir, De reus en Klein Duimpje, Repelsteeltje, De Chinese Nachtegaal, Roodkapje, Vrouw Holle, Doornroosje, De Kikkerkoning, De Trollenkoning, Sneeuwwitje, Ezeltje strek je, Tafeltje dek je, Knuppel uit de zak, De Rode Schoentjes, Langnek, Draak Lichtgeraakt, Hans en Grietje, het Meisje met de Zwavelstokjes.)

U vraagt ze welk sprookje in de Efteling ze het leukst vinden.

- *Vraag welk sprookje ze graag zouden willen zien in de Efteling.

Knutselen: knutsel het huisje van Hans en Grietje. Of maak een kijkdoos van een sprookje in de Efteling. U kunt ze ook vragen een sprookje uit de Efteling 'na te bouwen.' Als die knutselwerken bij elkaar vormen een mini Efteling in de klas.

Tekenen: Lees een paar sprookjes voor. Laat de kinderen een 'scène' uit het sprookje natekenen. Al die scènes na elkaar vormen een stripverhaal van het sprookje.

3. Beroemde sprookjesschrijvers

Hun sprookjes kennen we allemaal. Maar wie hebben de sprookjes verzonnen of opgeschreven? Sprookjes werden vroeger alleen maar doorverteld. Pas later kwamen er sprookjesboeken aan te pas. De Gebroeders Grimm uit Duitsland en de Franse schrijver Charles Perrault hebben veel van die verhalen opgeschreven. Sommige sprookjes hebben ze zelf bedacht. Hans Christian Andersen uit Denemarken heeft al zijn sprookjes zelf verzonnen.

Dit is een sprookje van Hans Christian Andersen: De Kleine Zeemeermin.

Andere bekende sprookjes van hem zijn: De Tondeldoos, De Prinses op de Erwt, De Rode Schoentjes en Duimelijntje.

De Kleine Zeemeermin

De Kleine Zeemeermin, met haar ogen zo blauw als de diepste zee... leefde met haar zusjes in de diepe, diepe oceaan. Ze had een heerlijk leven. Toch was ze heel nieuwsgierig, naar de mensenwereld boven water. Naar de bloemen, de vogels. Op haar vijftiende verjaardag mocht ze voor het eerst naar de schepen kijken. Vlakbij, in het maanlicht lag een groot schip. Elke keer als ze door de golven werd opgetild kon ze door het raam naar binnen kijken. Daar stond een jonge prins met grote zwarte ogen. Wat was hij mooi! En wat keek hij vriendelijk! Plots stak er een felle wind op. De golven botsten tegen het schip. De bemanning was in rep en roer. Het schip kraakte en kreunde. Even was het doodstil. Toen brak het schip in tweeën... Snel bedacht de Kleine Zeemeermin, dat mensen niet onder water kunnen zwemmen. Met één slag van haar staart was ze bij de prins. Ze pakte zijn hoofd en hield het op haar borst. Voorzichtig zwom ze naar de kust. Ze legde de jonge prins op het zilveren zandstrand. Wat was hij knap... vlug kuste ze zijn lippen, en wipte terug in het water.

Vanaf deze tijd werd de eens zo vrolijke Kleine Zeermeermin heel treurig. Van alle waterbloemen zag ze de pracht niet meer. Vaak zwom ze terug naar het strand, zonder ooit de prins te zien. Op een dag zwom ze kordaat naar de oude zeeheks.

“Hihihihihiiii”, krijste de zeeheks. Ik zie het al! Verliefd!

“Help me heks”, zei de Zeemeermin, “Nou... gniffelde de heks, “Ik kan wel een drankje voor je maken waarmee je staart verandert in benen. Maar elke keer als je dan loopt is het net of er honderd spelden in je voetjes prikken!”

“Ik doe het!” zei de Zeemeermin. “Wat kost het? “Jij hebt de mooiste stem hier in zee, die wil ik hebben!” “Maar hoe kan ik dan zeggen dat ik van hem hou, als ik geen stem meer heb?”, vroeg de Zeemeermin radeloos. “Laat het hem voelen mijn kind!”, gilde de heks.

De kleine Zeemeermin slikte het drankje op het strand. En zie, haar vinnen veranderden in benen! Van schrik viel de Kleine Zeemeermin flauw.

Die ochtend maakte de prins een wandeling langs het strand. Hier, op deze plek was hij gevonden. Hij had geluk gehad. De golven hadden hem naar het strand gevoerd. Maar toch, waarom droomde hij dan elke nacht van ogen zo blauw als de zee? De prins zuchtte eens diep.

Hij keek langs de branding. Hé! Er lag een meisje aan de vloedlijn. Snel liep hij naar haar toe. Gelukkig, ze leefde nog. Ze keek hem aan. Die ogen! Het waren de ogen uit zijn droom. Blauw als de zee... "Wie ben je? Waar kom je vandaan?" Met een gebaar duidde ze hem dat ze niet kon praten. "Dat geeft niet", zei de prins. "Op jou heb ik lang genoeg gewacht. Jij wordt mijn vrouw." En zo gebeurde het. Op hun bruiloft liep de jonge bruid trots aan de arm van haar prins.

's Nachts zwaaide ze naar haar zeemeerminnenzusjes in de zee. Ze was gelukkig. En die speldenprikjes? Die voelde ze niet meer. Liefde overwint alles.

Dit is een sprookje van de Gebroeders Grimm: Sneeuwwitje. Anders sprookjes van de Gebroeders Grimm zijn: De Wolf en de zeven Geitjes, Hans en Grietje en Repelsteeltje.

Sneeuwwitje en de zeven dwergen

Er was eens een beeldschone koningin. Oh, wat was ze gelukkig, toen op een dag een grote hartenwens van haar in vervulling ging; ze kreeg een schattig dochtertje met een lieleblanke huid en ravenzwart haar. Ze noemde haar: Sneeuwwitje. Maar helaas... de koningin werd ziek, en stierf. De vader van Sneeuwwitje trouwde opnieuw. Maar Sneeuwwitjes nieuwe stiefmoeder was een akelige, jaloerse vrouw...

Elke ochtend keek de ijdele koningin in haar toverspiegel.

Dan vroeg ze:

"Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
wie is de mooiste van het land?"

Dan antwoordde de spiegel:

"Zo mooi als u is er geen,
u bent het mooist van iedereen."

Dan glimlachte de koningin tevreden.

Maar op een dag zei de spiegel:

"Majesteit, u bent een bloem gelijk,
toch is Sneeuwwitje de mooiste van het rijk."

Woedend gooide de koningin haar pantoffel naar de spiegel.

"WAT? Is Sneeuwwitje mooier dan ik? Ze moet weg!" krijste ze.

"Jager! Kom hier! Ik wil dat je haar meeneemt en haar achterlaat in het bos."

Geschrokken deed de jager wat hij moest doen.

Arme Sneeuwwitje. Hongerig, koud en bang strompelde ze door het donkere bos. Tot ze opeens... een klein popperig huisje zag.

De deur was open. Op tafel stonden zeven bordjes waar iets heel lekkers op lag. Sneeuwwitje had zo'n honger dat ze overal een klein hapje van nam. En toen ze de zeven bedjes in de slaapkamer zag, zocht ze het grootste bedje uit en was snel in dromenland.

Midden in de nacht kwamen de zeven dwergen terug uit het bos.

"HE! Wie heeft er met mijn vorkje geprikt?," zei de één.

"Wie heeft er van mijn lepeltje gelikt?" zei een ander, boos.

"Kom eens kijken!"

De kleinste dwerg had Sneeuwwitje gevonden.

Wat was ze mooi, als ze sliep...

Sneeuwitje kon nu toch nergens meer naartoe. Gelukkig vroegen de dwergen of ze bij hen wilde komen wonen. Nou, dat wilde Sneeuwitje wel.

Intussen stond de valse koningin weer voor haar toverspiegel.

"Sneeuwitje bij de dwergen is ook nu duizendmaal mooier dan u!" antwoordde de spiegel tot haar grote verbazing. Woedend verzond de koningin een plan. Met zwaar gif maakte ze een giftige appel. Daarna vermomde ze zich als oud vrouwtje dat appels verkocht.

Ze klopte aan bij het huisje van de dwergen.

"Lief meisje," zei ze, "Alsjeblieft. Een heerlijke appel. Hier, proef!"

Sneeuwitje nam een hap uit de prachtige glimmende appel...

En viel neer...

Toen de dwergen Sneeuwitje vonden, waren ze ontroostbaar. Ze timmerden een kistje van glimmend glas, zodat ze voor eeuwig haar schoonheid konden bewonderen. Drie dagen en nachten huilden ze...

Een prins te paard reed toevallig langs het dwergenhuusje.

Toen hij Sneeuwitje zag, was hij op slag verliefd. "Geef me haar mee, alsjeblieft", smeekte hij. "Zonder haar kan ik niet meer leven." De dwergen zagen zijn verdriet, en besloten dat het goed was.

Toen ze echter de glazen kist naar de rand van het bos wilde dragen, viel de glazen kist en brak. Door de schok van de val schoot het giftige stukje appel uit de keel van Sneeuwitje.

En zie, ze kreeg weer kleur op haar wangen! Stralend keek Sneeuwitje haar prins aan.

"Op jou heb ik altijd gewacht..." stamelde hij.

En ze leefden... Precies! Nog lang en gelukkig.

Hieronder is een sprookje van de Charles Perrault: Assepoester.

Andere sprookjes van Charles Perrault zijn: De Gelaarsde Kat, Blauwbaard en Klein Duimpje.

Assepoester

Er was eens een lief meisje. Ze woonde met haar gemene stiefmoeder en pesterige stiefzusters in een groot kasteel. De luie vrouwen lieten het meisje al het vuile werk in huis doen. Al gauw noemden ze haar zelfs Assepoester.

Op een dag gaf de prins een groot feest. Die hele dag waren haar zusters en stiefmoeder druk bezig met de krullen in hun haar en de kantjes en ruches aan hun japonnen. Natuurlijk moest Assepoester helpen. "Och", mijmerde ze, "Kon ik maar mee naar zo'n mooi bal..."

De zussen en haar stiefmoeder brulden van het lachen. "Jij! Mee? Kijk eens naar je haar! En die vodden die je aanhebt! Die nagels!" Gillend van het lachen stapten ze in een koets en lieten Assepoester alleen achter. Verdrietig keek Assepoester hen na.

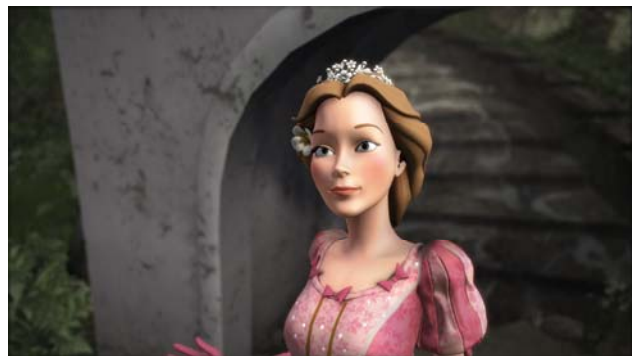
Plots hoorde ze een lief stemmetje: “Assepoes!” voor haar stond een mooie vriendelijke dame. “Huil maar niet, Assepoes”, zei ze. “Ik ben je petemoei. Jij gaat naar het feest!”

Met een tikje van haar toverstokje toverde ze Assepoester in een wonderschone baljurk. Haar haar was versierd met veren en aan haar voeten prijkten twee glazen muiltjes. Nog een tikje met de toverstok... en de grote pompoen veranderde in een gouden koets en de zeven muizen in zeven prachtige zwarte paarden.

“Ga en geniet,” sprak de toverfee. “Maar luister goed: vóór 12 uur ’s nachts moet je het feest verlaten. Dan is de betovering verbroken!”

Aarzelend betrad Assepoester de balzaal. Ze kende niemand. Eventjes voelde ze zich heel alleen... Maar hoor, plots stopte de muziek. Als in een droom zag Assepoester de prins op haar aflopen. Zou hij...? Met een sierlijk knikje vroeg hij haar ten dans. Weldra zwierden ze over de dansvloer. Ze dansten en dansten en dansten... tot ze opeens de zware slagen van de kerkklok hoorde. Oh nee! Het was bijna twaalf uur. Assepoester snelde de danszaal uit, de trappen af naar beneden. Onderweg verloor ze één van haar glazen muiltjes. Vlug schoot ze haar koets in. Pfff... net op tijd. Verbaasd stond de arme prins op de trappen, met haar muiltje in zijn hand. Hij was verliefd. Smoorverliefd!

De volgende morgen was het hele land in rep en roer. Er was iets bijzonders aan de hand. Alle ongetrouwde dames van het land moesten een glazen muiltje komen passen in het paleis van de prins. En... wie het muiltje zou passen, zou koningin worden! Natuurlijk pasten ook de lelijke schoonzusters het tere muiltje. Maar hoe ze ook persten en wrongen; hun voeten waren veel te groot, te grof en te breed.

De lelijke zusters hadden Assepoester verstopt in de keuken. Maar, gelukkig ontdekte een van de lakeien haar toen hij een glaasje water ging drinken. Hij wenkte haar dichterbij. Onder het honende gelach van haar stiefzusters paste Assepoester het muiltje. Ze stak haar slanke voetje naar voren...

En... ‘Tjoeps!’ het muiltje zat als gegoten. Een week later was het groot feest in het land. Onder luid klokgelui en trompetgeschal, trouwde Assepoester met haar prins. Trots stond ze op haar glazen muiltjes voor het altaar. Dolgelukkig keek de prins haar aan. Zijn droomprinses...

Hoe dit sprookje eindigt? Je raadt het al, ze leefden nog lang en gelukkig.

4. De geschiedenis van de Efteling

Een sprookje kun je ook nu nog schrijven! Een sprookje over de Efteling bijvoorbeeld!
Dit is de geschiedenis van de Efteling. Het is een spróókje!

Het sprookje van de Efteling...

Hoofdstuk 1

Er was eens een jonge, vriendelijke herbergier. Hij bewoonde een kleine herberg midden op de nog woeste zandvlakten van de Loonse en Drunense duinen.

Deze herbergier was een blij man. 's Ochtends rookte hij zijn pijp in de eerste ochtendstralen van de zomerzon. Dan genoot hij van de nachtegaal, die zijn lied zong, hoog, hoog in de ijle verten van de lucht. En keek hij verliefd naar zijn vrouw die zat te breien in de zon. Haar wangen blozend en gezond, haar gehaakte sjaal strak om haar bollende buik. Binnenkort was het zover, dan zou het geboren worden, hun eerste kind, hun eersteling....

Die avond, terwijl de herbergier en zijn vrouw genoten van de vroege zonsondergang, begon het te stormen. Donkere dreigende wolken pakten zich samen en rolden over de Loonse en Drunense duinen. De herbergier worstelde zich tegen de storm in om de luiken van het huisje dicht te maken. "Man", fluisterde de herbergierster, "het is zover." Fronsend bekeek de man zijn vrouw. Op haar voorhoofd parelde het zweet. "Houd vol, mijn lieve", fluisterde hij. "Ná de storm ga ik naar het dorp om de vroedvrouw te halen."

Maar net zoals een storm zich niet laat temmen, liet ook de menselijke natuur zich niet tegenhouden. Terwijl de bliksem zeven keer in de grond voor de herberg insloeg, werd het kind geboren. Het was een jongetje. De eersteling.

De volgende ochtend was de storm geluwd. Het was stil. Doodstil. Tot plots de deur van de herberg openklapte en de herbergier naar buiten stapte.

Met grote letters kalkte hij op zijn logement: HERBERG DE EERSTELING.

Hoofdstuk 2

Wat de herbergier niet kon weten, is dat de zeven bliksemstralen iets hadden achtergelaten onder de grond van zijn tuin. Het kwam van ver, ver weg... tussen de sterren. Van een geheime plek in het heelal... het kwam van de planeet Symbolica.

Het was een eenvoudig ijzeren kistje. Maar in dit eenvoudige kistje zat een hele grote schat. In dit kistje zaten twee dingen die je alleen in je fantasie kunt bedenken. Er zaten twee dingen in: VERBEELDING en SCHATERLACH.

Het kistje lag daar veilig. Onzichtbaar. Onvindbaar. Verborgen voor het kwaadste van het kwaadste...

Het lag daar al honderd jaar. Totdat op een dag een werkman in Kaatsheuvel zijn schep precies daar, waar ooit Herberg de Eersteling had gestaan, in de grond stak. En op het kistje stootte.

We gaan terug naar het jaar 1952. Het was een drukte van belang rondom de plek waar de man aan het graven was. Werkmannen liepen druk op en neer.

Een jochie, in versleten kleren en met een té grote pet over zijn oren riep: “Hé! Dit is onze voetbalveldje! Wat doen jullie hier?”

De mannen grinnikten. “Hé, meneer Reijnders”, riep één van hen, “Deze jongen wenst uitleg!” “Wees maar gerust hoor, vent”, zei Peter Reijnders, terwijl hij de jongen geruststellend toeknikte. Peter Reijnders is een Eindhovense filmer. Reijnders ging op zijn hurken bij de jongen zitten. “Lang, lang geleden is er door een paar kapelaans een sportpark opgericht voor de kinderen in de buurt. In de loop der jaren is dit sportpark omgetoverd tot een natuurpark: stichting ‘Natuurpark de Efteling’. En nu zijn we bezig met een nieuw wonder: we bouwen hier met z’n allen aan een Sprookjesbos. Met bewegende figuren. Kom terug over een paar maanden, dan zul je het zien!” Gerustgesteld hinkelde de jongen weg.

Ondertussen groef werkman Arie verbaasd door. Toen haalde hij het laatste zand weg en las voorzichtig de ingegraveerde letters in het lood: ‘De grootste menselijke schat’ las hij: ‘De twee fantasieën: Verbeelding en Schaterlach’. “Mirakels”, mompelde de man. Hij stond snel op, zijn pet viel in het zand. Voorzichtig tilde hij het kistje op. “Mirakels”, zei hij nog eens. Dan liep de man als betoverd naar een loods achter een paar bomen.

Hoofdstuk 3

Arie opende de deur van de loods. Er stond een man bij een tekentafel. “Ik heb hier iets wat u wel zal interesseren!”, stamelde Arie. De rijzige man aan de tekentafel draaide zich om. Hij legde nét de laatste hand aan een tekening. Het was een tekening van ‘Kleine Boodschap’; één van de meer dan 1500 tekeningen die hij voor de Efteling zou gaan maken.

“Maar Arie”, zei Anton Pieck vriendelijk. “Vanwaar de opschudding? Een borreltje teveel gehad?” “Jullie krijgen elke ochtend een borreltje van me, omdat ik wil dat die huisjes niet recht maar scheef staan en...”

Arie zei niets. Met een stil gebaar toonde hij Anton Pieck het kistje.

“Mirakels!”, stamelde Pieck terwijl hij ging zitten. “Péter!”, riep hij.

Toen Peter binnen was sloot Anton Pieck zachtjes de deur van de loods.

Hoofdstuk 4

“Eens kijken, wat hebben we hier”, zei Anton Pieck, terwijl hij het kistje van alle kanten bekeek. Koesterend streelde hij met zijn vingers over de mooi gegraveerde letters. “De twee fantasieën”, las hij. “Verbeelding en Schaterlach.

Hé, hier staat nog wat!” Pieck pakte een van zijn dikkere schilderkwasten om het stof van het kistje af te poetsen. Dan las hij voorzichtig:

“Verbeelding en Schaterlach waarbij al het and’re verbleekt
Slechts één ding is opmerkelijk; het Vermaak ontbreekt...”

Voorzichtig deed Pieck het kistje open. Peter Reijnders en Arie hielden hun adem in. Verbeelding en Schaterlach? In een kistje?

Een hel licht kierde uit de opening. In het kistje twinkelden en roerden zich Verbeelding en Schaterlach. “Ha ha ha”, lachte Anton Pieck plots. “Hoeoeohoe”, deed Peter Reijnders “Gier gier gieieieie...” Arie rolde van het lachen over de vloer.

“Scha-scha-schaterlach”, schaterde Anton Pieck. “Komt deze lachpartij door Schaterlach? Of verbeeld ik het me nou? Mirakels! Dat is net wat we nodig hebben voor de Efteling. Wat een vondst, Arie.” Arie proestte het uit. “Het was gewoon een wonder! Ik kwam er zó bomms met mijn schep tegenaan.” “Bomms!” lachte Peter. “Zómaar, bomms!” En de mannen schaterden het uit. Gelukkig deed Anton Pieck snel het kistje dicht. Dat praatte een stuk rustiger.

“Dit is allemaal heel gek”, zei Anton Pieck dan. “We hebben hier te maken met twee fantasieën: Verbeelding en Schaterlach. Volgens de woorden op het kistje missen we nog één fantasie: Vermaak. Hoe die bij ons kan komen, dat weten we niet. In een Wereld vol Wonderen is alles mogelijk. Welnu. We moeten ons met hand en tand verdedigen tegen kwade machten die beslist op de loer liggen.” Peter Reijnders huivert. Onwillekeurig kijkt Anton Pieck om zich heen. “We moeten de twee fantasieën verbergen. Maar waar?” Peter Reijnders wijst opeens naar het beeldje van Kleine Boodschap: “Daar!”

Hoofdstuk 5

Twee weken heeft Anton Pieck het kistje met de twee fantasieën onder zijn bed bewaard. Hij heeft er onrustig van geslapen. Veel gedroomd. Soms werd hij zó schaterlachend wakker dat zijn vrouw zich zorgen ging maken. En nu eindelijk was het zover. In de voet van het beeldje van Kleine Boodschap was een holletje. Net genoeg voor het loden kistje.

“Het bewaken van fantasieën laten we de sprookjes doen”, zei Anton Pieck.

“Kleine Boodschap, als één van de eerste sprookjesfiguren in de Efteling kan dat vast wel doen.” Voorzichtig opende Peter Reijnders, het geheime luikje in de sokkel. En tjoep, het loden kistje schoof erin en het deurtje klikte dicht. “Zo”, zei Anton Pieck. “Kleine Boodschap, let jij goed op de fantasieën?”

Het mannetje ‘Kleine Boodschap’ sprong van zijn sokkel, nam zijn hoed met veer met een sierlijke zwaai van zijn hoofd en boog. “Tot uw dienst heren”, zei hij met vriendelijke stem.

Dan sprong hij weer in zijn houding op de sokkel en versteende. Peter Reijnders en Anton Pieck keken elkaar aan. “Verbeeld ik het me nou of?” zegt Peter Reijnders. Hoofdschuddend lopen de beide mannen het park in. Dan versnellen ze hun pas. Morgen is de feestelijke opening van Sprookjesbos de Efteling. En er is nog veel te doen!

Hoofdstuk 6

Het was in de vroege ochtend van 31 mei 1952. Het hele Sprookjesbos was in rep en roer. De Magische Klok tikte de laatste uren weg. Langnek strekte zijn nek v er uit, om te zien of de gasten al kwamen. Het wasvrouwkje in het Kabouterdorp deed nog snel een wasje voor haar kabouterman. Kleine Boodschap zette zich schrap. Er zou onder de bezoekers toch geen fantasie nrover zijn?

Doornroosje draaide zich nog eens om in haar slaap en de kabouters bij het glazen kistje van Sneeuwwitje waren druk in de weer met de Glassex. De sprekende papegaai oefende zijn zeemansvloek en in de put van vrouw Holle dwarrelden de veertjes naar beneden.

Dan stroomden de bezoekers binnen. Het grote moment was aangebroken. Toen klonk als  en geluid: “Ooooooooooh! Wat moooooooooooi!”. In stille verwondering dwaalden de bezoekers door de Efteling. De kinderen betraden ademloos de trappen van het Kasteel van Doornroosje. Zachtjes, om haar niet wakker te maken. Ze bogen hun hoofd v er naar achteren om Langnek te kunnen zien. Ze liepen op hun tenen door de grot van Sneeuwwitje en dwarrelden langs de andere sprookjes in het Sprookjesbos.

Toen ’s avonds het publiek, moe maar tevreden, weer naar huis ging, stonden Peter Reijnders en Anton Pieck hen trots na te kijken. Ze dronken samen nog een borreltje op het grote succes. In het eerste jaar dat de Efteling geopend was, kon men 223.000 bezoekers noteren. Teverden bezoekers, die voor 85 cent per kaartje een dag lang rond mochten dolen in een Wereld vol Wonderen....

Hoofdstuk 7

Er kwamen veel fantasierijke attracties in de Efteling. Zo dansten in 1953 de Rode Schoentjes het park binnen en vond in 1955 de meer dan 100-jarige Stoomcarrousel zijn plekje in de Efteling. Even later kwam Hole Bolle Gijs in de Efteling. “Papier hier!”, riep hij tegen wie het maar wilde horen. Ook sprookjes als de Ganzenhoedster, Hans en Grietje, Ezeltje Streck en de Vliegende Fakir kwamen in de Efteling.

Anton Pieck vond het een eer de twee fantasieën te bewaken. Elke dag, als de bezoekers weg waren liep hij naar Kleine Boodschap. Dan pakte hij het kistje voorzichtig in zijn handen. Hij maakte het niet open. Hij was niet dom! Voordat hij het wist had Schaterlach hem weer te pakken.

In 1966 werd het sprookje ‘De Indische Waterlelies’ werkelijkheid in de Efteling. Dit sprookje, geschreven door koningin Fabiola van België, is het eerste project van Anton Pieck en een creatieve nieuwe bewaker van de fantasieën; Ton van de Ven.

Ter ere van het 25-jarig bestaan van de Efteling voltrok zich een nieuw wonder; het angstaanjagende Spookslot opende in 1978 haar deuren. Verbeelding en Schaterlach hadden Gegriezel in het park een baantje gegeven.

Hoofdstuk 8

Onderwijl pakten donkere wolken zich samen boven de Efteling. Langzamerhand vond er een stille verandering plaats. In plaats van honderden mensen die de bospaden afstruinden op zoek naar Verbeelding en Schaterlach was het soms stil in het Sprookjesbos. De sprookjesfiguren begonnen te morren. Want vergis je niet, jij vindt de Efteling een leuk, maar de sprookjesfiguren vinden jou éinig! Elke avond ná sluitingstijd werden de bezoekers besproken. “Heb je die gezien, in die roze leren broek?” giehelen ze dan. “En die man met die camera. Heb je die kont gezien?” Zo grinnikten de sprookjesfiguren nog lang na. Maar nu was de stemming na sluitingstijd stilletjes. Want er waren maar weinig bezoekers om over te roddelen; er waren minder bezoekers. De mensen waren zó hard bezig met werken en geld verdienen dat ze geen behoefte meer leken te hebben aan fantasie; ze dachten niet meer aan Verbeelding en Schaterlach.

“Als het zo doorgaat”, bromde de Wolf van de Zeven Geitjes, “dan zijn we straks werkeloos. Dan valt hier zelfs geen droog brood meer te verdienen.”

“Oh nee!”, schrokken de elfjes uit ‘De Indische Waterlelies.’

De kabouters uit het Sprookjesbos keken elkaar met gefronste wenkbrauwen aan. Hier hielpen zelfs geen Verbeelding en Schaterlach. Wat nu?

De volgende ochtend was het een tumult van jewelste in het Sprookjesbos. Het was Langnek. “Razende donder!” riep hij. “Snerpende geluiden. Gevaarlijk lawaai. Ongeluk en rampspoed!” De wind had Langnek ingefluisterd dat de Efteling een groot gevaar te wachten stond. “Het is een enorme slang”, had de wind gegrinnikt. “En die slang zou zo’n lawaai maken dat de sprookjesfiguren geen léven meer hebben. En Verbeelding en Schaterlach zouden op de vlucht slaan. Niets, nee, niets zou ooit meer hetzelfde zijn: er zou een REUZE ACHTBAAN komen! Een Python!”

Vanaf dat moment heerste er een vreemde sfeer in het Sprookjesbos. De sprookjesfiguren waren druk in de weer. Deuren werden angstvallig op slot gedaan. Er werd getimmerd en geverfd. Gesmoest en gekwebbeld. Wat was er aan de hand?

De volgende ochtend klonken er luide kreten in de Efteling. Men hoorde een woeste brul van de wolf. Hoge giljetjes van de elfjes. En de sonore stem van Holle Bolle Gijs, die overal doorheen klonk. Deze keer riep hij niet: Papier hier, papier hier, nee, hij riep: “Een achtbaan NEE! Een achtbaan NEE!”

In het ochtendkrieken trok een bonte stoet voorbij. Het waren de sprookjesfiguren uit het Sprookjesbos van de Efteling. Ze waren woedend!

Met verbeterde gezichten hielden ze spandoeken omhoog.

Wij willen geen herrie! Stond erop.

En ook: Weg met de achtbaan!

En: Een achtbaan past niet bij de Efteling!

‘De Python kan verrekken, wij vertrekken!’ had Langnek op een bord geschreven dat hij hoog boven de Efteling hield. Natuurlijk was dit een beetje opschepperig. Want waar moest een sprookjesfiguur heen, dezer dagen?

Het protest van de sprookjesfiguren mocht niet baten. In de Efteling werd druk dóórgetimmerd en gezaagd, gedrilboord en gebeiteld; er werd gebouwd aan een reuze achtbaan: de Python. Als dat maar goed af zou lopen...

Hoofdstuk 9

Op een zonnige ochtend in 1981 was het zover: de razendsnelle Python zou voor het eerst met 85 kilometer per uur door de bochten suizen. De sprookjesfiguren zagen het met angst en beven tegemoet.

Het was de eerste rit van de Python. Langzaam zette het monster zich in beweging... Het publiek hield de adem in. Doodstil was het, tot aan de eerste looping... Toen klonk gejuich uit tientallen kelen. Terwijl de bliksem zéven keer in de grond insloeg, raakte de lucht vervuld van Vrolijkheid, Vreugde en Vermaak.

Als een donderslag bij heldere hemel was de derde fantasie in de Efteling gekomen: Vermaak.

Het was nu volmaakt. De drie fantasieën waren nu compleet. Verbeelding, Schaterlach én Vermaak maakten de perfecte Efteling. Een Efteling die de eeuwen zal gaan trotseren. Met de Python als eerste stoere attractie was de Efteling klaar voor een glorieuze toekomst...

En kijk: de bezoekers stroomden weer toe. Ze genoten van het Vermaak van de razendsnelle Python en kregen ook weer oog voor Verbeelding en Schaterlach. En 's avonds hadden de

sprookjesfiguren weer heel wat te roddelen met elkaar. Over één ding waren ze het eens: dankzij de Python ging het weer héél goed met de Efteling.

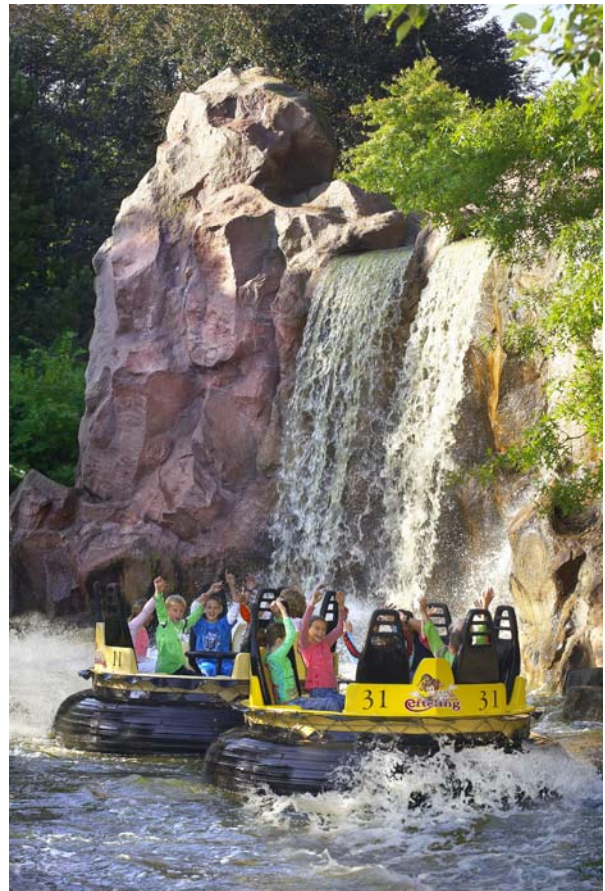
De drie fantasieën kregen vrij spel in de Efteling; elke nacht opende een sprookjesfiguur het loden kistje. Soms was het Roodkapje die het deurtje van de sokkel opendeed. Soms was het Sneeuwwitje, of Hans of een kabouter. Dan twinkelden en roerden de fantasieën zich overal. In het Sprookjesbos. In de andere attracties. En in de fantasie en gedachten van de medewerkers van de Efteling. Dit had soms gekke gevolgen. Soms zag je een medewerker zomaar ineens in geschater losbarsten. Dat had Schaterlach dan op haar geweten.

Hoofdstuk 10

De drie fantasieën inspireerden tot de meest fantastische ideeën en attracties. Zoals... de Gondoletta. En, de Halve Maen. Piraña, de woeste rivier. Carnaval Festival. De Bob, in 1985. En vanaf 1986 klonken de eerste oosterse geluiden in de Efteling: in Fata Morgana.

De drie fantasieën bleven inspireren. Tot de bouw van de Pagode bijvoorbeeld. En vanaf 1988 begon de Trollenkoning zijn voorspellingen in zijn met zwammen overwoekerde boom te mompelen.

De fantasie, de grootste menselijke schat, werd met zorg bewaakt. Er was iemand die de fantasie geen moment uit het oog verloor. Van ver weg tussen de sterren... vanaf een geheime plek in het heelal. Vanaf de planeet Symbolica. Óp deze planeet bevindt zich de bron van de fantasie. Hier kwamen Verbeelding, Vermaak en Schaterlach vandaan. Tot zij lang, lang, geleden naar de Efteling werden gebliksemd. Op planeet Symbolica woonde ook de bewaker van de fantasie, Pardoes de Tovernar. Omdat Pardoes zag dat de fantasie in de Efteling bewaakt moest worden, besloot hij in te grijpen. Onder begeleiding van Sterrenslag en Donderstraal liet hij zich naar de aarde twinkelen.

Vanaf deze tijd zijn de drie fantasieën veilig in de Efteling. De fantasie in de Efteling zal de eeuwen doorstaan.

Hoofdstuk 12

Pardoes werd ook gastheer voor de bezoekers van de Efteling. Één van zijn taken was het in de gaten houden van het reilen en zeilen in het park.

In 1990 rommelde er iets onder de grond. Pardoes liep net zijn dagelijkse ommetje door het park toen hij plots de aarde vóór zijn neus zag openbarsten.

“Alle Tovertwinkels”, mompelde hij. Tot zijn grote verbazing stond hij plots oog in oog met drie vreemde wezens. “Huh!”, schrok Pardoes. “Huh!” “huh!” “huh!” schrokken de drie wezens. “Alaaf”, zei het grootste wezen toen, met rode wangen. “Da’s waar ook”, zei

Pardoes, “het is Carnaval. Alaaf!” Tot Pardoes’ grote verrassing kwamen er op zijn groet steeds meer vreemde wezens uit het gat kruipen. De wezens keken goedkeurend rond in de Efteling.

Plots werd Pardoes op zijn schouder getikt, “Alaaf!” klonk het nogmaals ferm. Voor Pardoes stond een grote vrouw met haar haar in een grappig staartje boven op haar hoofd. “Wij Laven vinden het hier leuk”, sprak de vrouw, “en lollig”, zei ze grinnikend terwijl ze naar Langnek wees. “Waar zijn we hier?”

“Welkom, u bent in de Efteling!”, zei Pardoes terwijl hij een buiging maakte. “Mag ik me voorstellen? Pardoes, bewaker van de Fantasie, Aangenaam”, “Moeder Lot”, zei de vrouw. ”Oermoeder der Laven. Wij Laven komen van de Noordpool. Daar was het te koud. Hier is het lekker. Moeder Laaf keek verlegen: “Mogen we hier alsjeblieft blijven?”

Pardoes zag steeds meer lieve, schattige kleine Laafjes en Larfjes uit het gat in de aarde kruipen. Ze keken hem met hun grote ogen aan. Ze tuitten hun lipjes in verleidelijke lachjes. En Pardoes smolt. Hij bood het Volk van Laaf een mooi stuk grond in de Efteling aan. En vóórdat je het wist stonden hier echte Lavenbouwsels: zoals Lot’s Kraamhuys, Lal’s Brouwhuys, het Lariekoekhuys... En reken maar, dat de Laven een lekker lang lollig en luimig leven leiden in de Efteling!

Hoofdstuk 13

Met Pardoes als bewaker van de fantasie kregen de drie fantasieën weer vrij spel in de Efteling. Door hun inspiratie gebeurde er wonder na wonder. Het vliegende paard Pegasus deed de Efteling aan en besloot te blijven. En vanaf 1993 kon je in Droomvlucht dromen met je ogen open.

De drie fantasieën in de Efteling zorgen voor attracties die álle zintuigen prikkelen. Het Huis van de Vijf Zintuigen is vanaf 1995 dan ook een waardig entree voor deze Wereld vol Wonderen. In 1996 zette Villa Volta de Efteling op zijn kop. En in het voorjaar van 1998 streek Vogel Rok neer in de Efteling. Groot, angstaanjagend en gruwelijk!

De Efteling werd een geliefde plek voor sprookjes. Sprookjes van over de hele wereld trokken naar de Efteling. Zo kwam de Chinese Nachtegaal die zijn lied zong hoog, hóóg in de ijle verten van de lucht, mét de Chinese keizer naar de Efteling. En de lelijke heks van Sneeuwvitje laat in de spiegel in de Efteling haar ware gezicht zien. Ook Repelsteeltje, de Reus en Klein Duimpje deden intrede in de Efteling. Vanaf 1999 zijn al deze wonderen in de Efteling ook ’s winters te bewonderen: in de Winter Efteling. Vanaf het jaar 2000 voelt Pardoes zich echt de gelukkigste Tovernar van de wereld. Zijn grote vriendin Pardijntje werd naar de Efteling getwinkeld. Raponsje kwam naar de Efteling, PandaDroom, het Meisje met de Zwavelstokjes en als klap op de vuurpijl de Vliegende Hollander, dat moet je echt meemaken! Pardoes heeft het druk als bewaker van de fantasie! Maar hij hoopt dat jij snel komt kijken, in de Efteling. En dat je fantasie dan echt op hol slaat van alle sprookjesachtige dingen die je ziet!